

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „V1“ 2017-02-22 SKUNDO**

2017 m. balandžio 28 d. Nr. S-95 (7-50/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos narės, pavaduojančios komisijos
pirmininkę
komisijos narių

Linos Vosylienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas

sekretoriaujant

Ramutei Matkevičienei

dalyvaujant mokesčių mokėtojui ir jo atstovui UAB „V1“ direktoriui V. V. ir advokatui E. R.

mokesčių administratoriaus atstovui

Danel Sabukevič

2017 m. balandžio 4 d. išnaginėjusi UAB „V1“ (toliau – Pareiškėjas) 2017-02-22 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-02-01 sprendimo Nr. 69-9, n u s t a t ė:

Inspekcija ginčijamu sprendimu patvirtino Kauno apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Kauno AVMI) 2016-12-05 sprendimo Nr. (04.7.2)-FR0682-868 dėl 2016-10-05 patikrinimo akto Nr. (13.2)-FR0680-617 tvirtinimo nurodymus Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 26868,31 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 1549,35 Eur PVM delspinigius ir 2687 Eur PVM baudą (10 proc. mokesčio dydžio).

Kauno AVMI, atlikusi Pareiškėjo PVM mokestinį patikrinimą už laikotarpį nuo 2013-02-01 iki 2016-08-31, nustatė, kad Pareiškėjas pažeidė 2002-03-05 Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo Nr. IX-751 (toliau – PVMĮ) 58 straipsnio, 64 str. 9 dalies 1 punkto bei 89 straipsnio nuostatas ir Inspekcijos viršininko 2004-03-01 įsakymu Nr. VA-29 „Dėl Pridėtinės vertės mokesčio deklaracijos ir kitų su šiuo mokesčiu susijusių formų bei jų užpildymo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Pridėtinės vertės mokesčio deklaracijos ir kitų su šiuo mokesčiu susijusių formų užpildymo taisyklių (su vėlesnėmis redakcijomis) nuostatas, nes nepagrįstai į PVM atskaitą įtraukė 27228,22 Eur pirkimo PVM pagal BUAB „T1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras už transporto paslaugų įsigijimą, nes žinojo ar turėjo galimybę žinoti, kad BUAB „T1“ nesumokės PVM į biudžetą, todėl minėtų ūkinių operacijų metu Pareiškėjas elgėsi nesąžiningai ir teisės į PVM atskaitą neįgijo. Pareiškėjui Kauno AVMI apskaičiavo ir nurodė sumokėti aukščiau nurodytą PVM ir su juo susijusias sumas.

Pareiškėjas dėl Kauno AVMI 2016-12-05 sprendimo Nr. (04.7.2)-FR0682-868 pateikė skundą Inspekcijai, tačiau skundžiamu sprendimu Pareiškėjo skundas netenkintas ir minėtas vietos mokesčių administratoriaus sprendimas patvirtintas.

Dėl teisės į PVM atskaitą. Laikotarpiu nuo 2013-03-01 iki 2016-03-31 Pareiškėjas apskaitė transporto paslaugų įsigijimą pagal BUAB „T1“ vardu išrašytas PVM sąskaitas faktūras iš viso už 504791,31 Eur (*apmok. vertė 417182,91 Eur, PVM 87608,41 Eur*): 2013 m. už 368876,93 Lt (*apmok. vertė 304856,97 Lt, PVM 64019,96 Lt*), 2014 m. už 602835,71 Lt (*apmok. vertė 498211,33 Lt, PVM 104624,38 Lt*), 2015 m. už 184482,48 Eur (*apmok. vertė 152464,86 Eur, PVM 32017,62 Eur*), 2016 m. už 38881,31 Eur (*apmok. vertė 32133,39 Eur, PVM 6748,01 Eur*). Taip pat Pareiškėjas apskaitoje užfiksavo suteiktų paslaugų (automobilių nuomos, automobilinio ryšio paslaugų) BUAB „T1“ iš viso už 19970 Eur (*apmok. vertė 16504 Eur, PVM 3466 Eur*): 2013 m. už 32315,49 Lt (*apmok. vertė 26707,02 Lt, PVM 5608,47 Lt*), 2014 m. už 32982,15 Lt (*apmok. vertė 27257,98 Lt, PVM 5724,17 Lt*), 2015 m. už 1057,32 Eur (*apmok. vertė 874,65 Eur, PVM 183,67 Eur*). Pareiškėjas už įsigytas transporto paslaugas atsiskaitė mokėjimo pavedimais per banką, tarpusavio užskaitomis ir per atskaitingus asmenis. Tikrinamojo laikotarpio pabaigoje Pareiškėjo registruose užfiksuotas BUAB „T1“ įsiskolinimas 13894,38 Eur.

Pareiškėjas BUAB „T1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras įtraukė į tikrinamojo laikotarpio apskaitos registrus, kurių pagrindu pateiktose atitinkamo mokesčio laikotarpio PVM deklaracijose deklaravo iš viso 87608,40 Eur pirkimo PVM. Įvertinus surinktą informaciją, nustatytus faktus bei aplinkybes, konstatuota, kad Pareiškėjas per susijusius asmenis (vadovus, akcininkus ir direktorius) žinojo arba turėjo galimybę žinoti, kad BUAB „T1“ nesumokės PVM į biudžetą, todėl minėtų ūkinių operacijų metu Pareiškėjas elgėsi nesąžiningai ir teisės į PVM atskaitą neįgijo. Pareiškėjui neleista atskaityti 26868,31 Eur PVM tuo pagrindu, jog buvo nustatyta PVM atskaitą ribojanti aplinkybė, t. y. jog Pareiškėjas, įsigydamas paslaugas iš BUAB „T1“, žinojo / turėjo galimybę žinoti, jog dalyvauja sandoriuose, susijusiuose su tiekėjo vykdytu sukčiavimu PVM srityje.

Išplėstinė teisėjų kolegija Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2013-02-05 nutartyje administracinėje byloje Nr. A⁶⁰²-705/2013, apibendrindama Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ESTT) praktiką, konstatavo, kad nacionalinės institucijos ir teismai turi teisę apmokestinamajam asmeniui atsisakyti suteikti teisę į PVM atskaitą, jei, atsižvelgiant į objektyvius įrodymus, nustatoma: 1) sandoriai, kuriais grindžiama ši teisė, sudaryti piktnaudžiaujant arba 2) paties apmokestinamojo asmens sukčiavimas mokesčių srityje, arba 3) jei, atsižvelgus į objektyvias aplinkybes, įrodoma, kad apmokestinamasis asmuo (pirkėjas) žinojo arba turėjo žinoti, jog įsigydamas prekes jis dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiekėjo ar kito ūkio subjekto, dalyvaujančio šių tiekimų ar paslaugų grandinės pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu sukčiavimu PVM srityje, net jeigu nagrinėjamas sandoris atitinka objektyvius kriterijus, kuriais grindžiamos apmokestinamojo asmens, veikiančio kaip tokio, atliekamo prekių tiekimo ir ekonominės veiklos sąvokos. Teisėjų kolegija akcentavo, kad pagal ESTT praktiką apmokestinamojo asmens piktnaudžiavimas, apmokestinamojo asmens sukčiavimas ir jo dalyvavimas sukčiavime PVM srityje yra vienas nuo kito turinio prasme besiskiriantys atvejai, savarankiškai pagrindžiantys teisės į PVM atskaitą ribojimą.

Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius įrodinėjo ir vertino būtent vieną iš ESTT nurodomų – PVM atskaitą ribojančių – aplinkybių, tai yra Pareiškėjo žinojimą / turėjimą žinoti (sąžiningumą), kad jis įsigydamas paslaugas dalyvauja sandoryje, susijusiame su sukčiavimu PVM srityje. Šiuo aspektu LVAT išplėstinė teisėjų kolegija 2013-03-19 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-602-371/2013 akcentavo, kad tokiu atveju yra privalu

įrodyti, jog prekių tiekėjas ar paslaugų teikėjas sukčiavo PVM, kad prekių tiekimo ar paslaugų teikimo sandoris, iš kurio kylančią teisę į atskaitą siekiama paneigti, yra susijęs su sukčiavimu PVM ir kad asmuo, siekiantis pasinaudoti PVM atskaitos teise, įsigydamas prekes ir paslaugas, žinojo / turėjo žinoti apie tai. Žinodamas arba turėdamas žinoti, kad įsigydamas prekes ir paslaugas dalyvauja sandoryje, susijusiame su sukčiavimu PVM srityje, pirkėjas elgiasi nesąžiningai ir tampa sukčiaujančio pardavėjo bendrininku, o tai nesuderinama tiek su Lietuvos, tiek su Europos Sąjungos teise, todėl tokio asmens teisė į atskaitą gali būti paneigta. Minėtą teisiškai reikšmingą aplinkybę objektyviais įrodymais privalo pagrįsti mokesčių administratorius. Taigi, kaip nurodo Inspekcija, LVAT administracinėje byloje Nr. A602-705/2013 išaiškinęs nesąžiningumo ir piktnaudžiavimo koncepciją, toliau praktiką plėtojo kitose priimtose bylose (LVAT 2013-03-19 administracinė byla Nr. A-602-371/2013; 2015-04-30 nutartis administracinėje byloje Nr. A-383-438/2015).

Skundžiamame sprendime pažymėta, kad mokesčių įstatymai nustato pareigą mokesčių mokėtojui apskaičiuoti ir sumokėti nustatytus mokesčius teisingai ir laiku. Šios prievolės dydis kaip tik ir priklauso nuo ūkinės operacijos partnerio veiklos teisėtumo. Nors įstatymai tiesiogiai ir nenustato mokesčio mokėtojo pareigos kontroliuoti partnerio veiklą, tikrinti jo išrašomų dokumentų tikrumą, tačiau tokia pareiga kyla iš pačios mokesčių mokėjimo prievolės mokėti mokesčius ir sandorių sudarymo nuostatų, apibrėžtų Civilinio kodekso normose. Priešingu atveju mokesčių mokėtojas, įsigydamas prekes ar paslaugas, ir žinodamas ar turėdamas galimybę žinoti, jog pardavėjas už tokia ūkine operacija sukurtą pridėtinę vertę nesumokės PVM mokesčio, elgiasi nesąžiningai ir prisiima riziką dėl mokėtinų į valstybės biudžetą mokesčių dydžio. Todėl vertinant mokesčio mokėtojo sąžiningumą, kiekvienu konkrečiu atveju būtina įvertinti jo veiksmus, susijusius su ūkinės operacijos partnerio veiklos sąžiningumu.

Nustatyta, kad Pareiškėjas ir BUAB „T1“ yra susijusios įmonės per minėtų bendrovių vadovus, akcininkus bei darbuotojus. Bendrovės akcininkai: K. R. , valdantis 34 proc. akcinio kapitalo, T. L. , valdantis 33 proc. akcinio kapitalo ir V. V. , valdantis 33 proc. akcijų. Pagal PVMĮ 2 str. 31 punkto 4 dalies nuostatas, susiję asmenys yra apmokestinamasis asmuo ir jo dalyvis (akcininkas, pajininkas ar kt.), pagal 6 dalies nuostatas apmokestinamasis asmuo ir jo darbuotojai. UAB „V1“ ir BUAB „T1“ tikrinamuoju laikotarpiu siejo tie patys asmenys: V. V. tikrinamuoju laikotarpiu priklausė 92 proc. UAB „V1“ (Pareiškėjas) ir 33 proc. BUAB „T1“ akcijų. V. V. dukros D. V. -L vyras D. L. yra BUAB „T1“ akcininko, transporto vadovo ir atskaitingo asmens T. L. brolis.

Nustatyta, kad didžioji dalis (t. y. 8 darbuotojai) iš BUAB „T1“ atleistų darbuotojų buvo įdarbinti UAB „V1“, o 2 darbuotojai, atleisti iš UAB „V1“, įdarbinti BUAB „T1“ (plačiau sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo 6–7 psl.)

2013-03-01 Pareiškėjas ir BUAB „T1“ sudarė sutartį dėl transporto paslaugų teikimo. Pareiškėjas suteikė BUAB „T1“ transporto priemones, reikalingas veiklai vykdyti: pagal priėmimo–perdavimo aktą (priedas Nr. 1) UAB „V1“ (nuomotojas) perdavė BUAB „T1“ (nuomininkui) 7 automobilius: *Peugeot Boxer* (2002 m. gamybos), *Ford Transit* (2007 m. gamybos), *Ford Transit FT350* (2005 m. gamybos), *Renault Master* (2001 m. gamybos), *Peugeot Boxer* (2006 m. gamybos), *Mercedes Benz 1520* (1997 m. gamybos), *Nissan Cabstar 1520* (2003 m. gamybos).

Įvertinus surinktą informaciją, padaryta išvada, kad BUAB „T1“ veiklą vykdė tose pačiose patalpose, kuriose veiklą vykdė Pareiškėjas (X), t. y. patalpas nuomojosi iš UAB „V1“. Nustatyta, kad patalpos buvo nuomojamos pagal 2013-03-01 vežimo sutartį Nr. 3, sutartyje nuomos mokestis nenustatytas.

Be to, BUAB „T1“ naudojosi susijusios įmonės UAB „V1“ įranga. Pagal 2013-03-01 vežimo sutarties Nr. 3, priėmimo–perdavimo aktą (priedas Nr. 2) UAB „V1“ (Pareiškėjas) perdavė 5 telefonus, iš jų 3 su laisvų rankų įranga. Nustatyta, kad apie 99 proc. BUAB „T1“ pajamų sudarė iš Lietuvos pirkėjų gautos pajamos už suteiktas transporto paslaugas Lietuvoje, pagrindinis užsakovas – Pareiškėjas, pardavimai Pareiškėjui sudarė apie 80–90 proc. visų paslaugų pardavimų.

BUAB „T1“ skola biudžetui išaugo Pareiškėjui nuo 2015 m. liepos mėn. pradėjus atsiskaitinėti grynaisiais pinigais per atskaitingus asmenis, t. y. siekiant išvengti lėšų nurašymo iš bendrovės bankuose atidarytų atsiskaitomųjų sąskaitų. Todėl konstatuotina, jog Pareiškėjas, įsigydamas paslaugas, žinojo / turėjo žinoti, kad jo sumokėto pirkimo PVM pardavėjas (BUAB „T1“) į valstybės biudžetą nesumokės, bet vis tiek dalyvavo į mokesčių vengimą įtrauktame sandoryje.

Įvertinus visas aukščiau nurodytas aplinkybes, skundžiamame sprendime padaryta išvada, kad Pareiškėjo direktorius V. V. žinojo ir turėjo galimybę žinoti, kad BUAB „T1“ yra nemoki ir kad ji nesumokės pardavimo PVM į biudžetą. Įvykusių sandorių tarp administracijos vadovais susijusių įmonių rezultatas buvo gauta mokestinė nauda ir neįvykdytos mokestinės prievolės, t. y. nuo parduotų paslaugų BUAB „T1“ susidarė mokėtinas PVM, kuris buvo nesumokėtas. Pareiškėjo direktorius turėjo galimybę žinoti apie BUAB „T1“ finansinę padėtį bei tai, kad ji nedisponuoja laisvomis pinigėmis lėšomis ir neturi galimybių sumokėti pardavimo PVM. Nepaisydamas to, Pareiškėjas vykdė tokio pobūdžio ūkinės operacijas ir siekė atskaityti pirkimo PVM, tad toks jo veikimas vertintinas kaip sąmoningas prisidėjimas prie mokesčių nemokėjimo. Todėl dėl šių priežasčių Pareiškėjas negali būti laikomas sąžiningu.

Atsakant į skundo argumentus, kad Pareiškėjo direktorius V. V. , siekdamas sąžiningos Pareiškėjo ir BUAB „T1“ veiklos, inicijuodavo BUAB „T1“ visuotinius neeilinius akcininkų susitikimus, siekdavo išsiaiškinti BUAB „T1“ finansinę padėtį, domėdavosi įsiskolinimais bei teikė finansinę paramą, už pervežimus mokėdamas avansu, Inspekcija pažymi, jog mokesčių įstatymai neriboja mokesčių mokėtojų teisės gauti išankstinį atlygį už dar nepateiktą prekę ar suteiktą paslaugą. PVMĮ 14 straipsnis reglamentuoja tik prekių tiekėjo ar paslaugos teikėjo prievolę nuo gauto avanso apskaičiuoti PVM, jeigu pagal sutarties sąlygas prekės bus perduotos arba visos paslaugos suteiktos ne anksčiau kaip po 12 mėnesių nuo sandorio sudarymo dienos.

Inspekcija pažymi, jog mokestinio tyrimo metu nustatyti mokesčių deklaravimo, kasos darbo organizavimo ir kasos operacijų atlikimo bei įforminimo tvarkos bei atskaitingų asmenų išlaidų apskaitos ir apyskaitų pateikimo tvarkos pažeidimai: BUAB „T1“ pateiktose PVM deklaracijose už atskirus mokestinius laikotarpius neteisingai deklaravo mokėtiną į biudžetą PVM (duomenys nesutapo su buhalterinės apskaitos duomenimis), dėl ko mokėtiną į biudžetą PVM sumažino 10245,45 Eur: 2014 m. 14966 Lt (4334,45 Eur), 2015 m. – 5911 Eur. Mokestinio tyrimo metu BUAB „T1“ pateikė patikslintas atitinkamo mokestinio laikotarpio PVM deklaracijas, tačiau deklaruoto 10245,45 Eur PVM nesumokėjo. Mokestinio tyrimo metu taip pat užfiksuotas 46980,18 Eur grynujų piniginių lėšų likutis kasoje 2015-12-31 (kasos knyga pateikta tik iki 2015-12-31), taip pat bendrovės atskaitingų asmenų K. R. nepanaudota avanso suma 2015-12-31 – 48420,73 Eur, T. L. nepanaudota avanso suma 2015-12-31 – 97909,29 Eur, iš viso 142396,16 Eur (detalūs duomenys pateikti BUAB „T1“ mokestinio tyrimo ataskaitoje). BUAB „T1“ direktorius K. R. 2016-06-09 paaiškinime nurodė, kad kasos knygoje užfiksuotos 46980,18 Eur piniginės lėšos ir atskaitingų asmenų avansinėse apyskaitose apskaitytos 189376,34 Eur piniginės lėšos buvo panaudotos veikloje, tačiau dokumentai nebuvo renkami. Mokestinio tyrimo metu BUAB „T1“ pateikė Mėnesinę

pajamų mokesčio nuo A klasės pajamų deklaraciją (FR0572), kurioje deklaravo 189376 Eur gyventojams išmokėtų išmokų, neatėmus pajamų mokesčio ir privalomojo sveikatos draudimo įmokų sumą ir išskaičiuotą pajamų mokesčio nuo išmokėtų pajamų sumą – 28407 Eur, tačiau deklaravęs GPM nesumokėjo. Bendrovės finansinių srautų analizės pagrindu konstatuota, kad apskaityti grynųjų pinigų likučiai akivaizdžiai reprezentavo galimybę 2015–2016 metais savalaikiai vykdyti mokestines prievoles. Pabrėžtina ir tai, kad iš vykdytų sandorių gauta nauda (nesumokėtos prievolės biudžetui) akivaizdžiai nebuvo panaudota tikslams, susijusiems su BUAB „T1“ kasdienės veiklos vykdymo užtikrinimu.

Mokestinio tyrimo pabaigoje BUAB „T1“ veiklos nevykdė, pajamų nedeklaravo, registruotino ir kito turto, iš kurio įmanomas mokestinių prievolių vykdymo užtikrinimas, nenustatyta. BUAB „T1“ laikotarpiu nuo 2013 m. 03 mėn. iki 2016 m. 03 mėn. pagal išrašytas PVM sąskaitas faktūras už suteiktas paslaugas Pareiškėjui apskaičiavo ir pateiktose PVM deklaracijose deklaravo mokėtiną į biudžetą PVM. Nuo 2014 m. 04 mėn. bendrovė pateiktose deklaracijose PVM deklaravo, tačiau nemokėjo PVM.

2016-10-06 BUAB „T1“ iškelta bankroto byla, nutartis iškelti bankroto bylą įsiteisėjo 2016-10-18. BUAB „T1“ administratoriaus UAB „INSOLVENCY SOLUTIONS“ 2016-12-13 ataskaitoje nurodo, kad BUAB „T1“ vadovas K. R. vengia perduoti įmonės dokumentus, nevykdo savo įsipareigojimų, bankroto administratorius aiškinasi ir tiria aplinkybes, ar įmonė prie bankroto buvo pristata tyčia ar kaltais įmonės valdymo organų narių veiksmais.

Atkreiptinas dėmesys, kad Pareiškėjo direktorius 2016-09-19 paaiškinime nurodė, kad UAB „V1“, sudarydama krovinių vežimo sutartį su BUAB „T1“, siekė pagerinti vystomą verslą bei patvirtino, kad, būdamas BUAB „T1“ akcijų savininku, žinojo apie bendrovės finansinę padėtį. Taip pat nurodė, kad maisto produktai turi būti pristatomi kiekvieną dieną pagal sutartinę grafiką, o tam užtikrinti trūko pinigų, todėl Pareiškėjas nuo 2015 m. 07 mėn. vykdė atsiskaitymus tik grynaisiais pinigais per atskaitingus asmenis.

Inspekcija daro išvadą, kad Pareiškėjo pateikti visuotinių neeilinių akcininkų susirinkimo protokolai, kuriuose iš esmės nurodoma tik avanso paskirtis – atsiskaitymui už pradelstus įsipareigojimus, tik patvirtina aplinkybes, kad Pareiškėjas, kurio akcininkas ir direktorius, aktyviai dalyvaudamas abiejų bendrovių finansinėje veikloje (neeiliniai visuotiniai akcininkų susirinkimai ir t. t.) žinojo arba turėjo galimybę žinoti apie BUAB „T1“ finansinę padėtį bei tai, kad ji nedisponuoja laisvomis pinigėmis lėšomis ir nemoka pardavimo PVM. Nepaisydamas to, Pareiškėjas vykdė tokio pobūdžio ūkines operacijas ir siekė atskaityti pirkimo PVM. Toks veikimas vertintinas kaip sąmoningas prisidėjimas prie mokesčių nemokėjimo, todėl Pareiškėjas negali būti laikomas sąžiningu.

Pažymėtina, kad Pareiškėjo PVM atskaita sumažinta atsižvelgiant į BUAB „T1“ nuo 2014 m. balandžio mėn. atsiradusios nepriemokos dydį, t. y. PVM atskaita sumažinta proporcingai tokia dalimi, kokią dalį nepriemokos sumos sudaro deklarotas pardavimo PVM pagal BUAB „T1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras.

Pareiškėjas su Inspekcijos sprendimu nesutinka ir Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) prašo šį sprendimą panaikinti.

Pareiškėjas akcentuoja, kad jo direktorius domėjosi dėl vykdomų atsiskaitymų su biudžetu, t. y. UAB „T1“ atsakingi asmenys minėjo, jog turi laikinų problemų (iki 3000 Eur), kurios susidarė iš ankstesnio laikotarpio, tačiau sakė, kad tai tik laiko klausimas. Sistemingai, tęstini laikotarpį vykdydamas sandorius su susijusia įmone, kaip nurodo Pareiškėjas, jis nesiekė mokestinės naudos, priešingai – siekė, kad mokestinės nepriemokos būtų sumokėtos.

Pareiškėjo teigimu, jo direktorius V. V. , siekdamas sąžiningos Pareiškėjo ir BUAB „T1“ veiklos, dar 2014-01-10 inicijavo BUAB „T1“ visuotinį neeilinį akcininkų susirinkimą,

siekdamas išsiaiškinti bendrovės finansinę padėtį, siekdamas, kad nebūtų nepriemokų SODRAI ir mokesčių inspekcijai. Už pervežimus sumokėjo avansu 6000 Lt, kad būtų atsiskaityta už pradelstus įsiskolinimus. Analogiška situacija buvo ir 2014-03-10, 2014-04-28, 2014-12-10, 2015-03-09, 2015-04-27, 2015-05-29. Taigi, kaip matyti iš visuotinių neeilinių akcininkų susirinkimų, V. V., teikdamas finansinę paramą, siekė, kad UAB „T1“ veikla būtų be įsiskolinimų. Be to, domėjosi įsiskolinimais SODRAI ir mokesčių inspekcijai. Pareiškėjo teigimu, direktoriaus V. V. veiksmai buvo sąžiningi. Pareiškėjas atkreipia dėmesį, kad skundžiamame sprendime nurodyta LVAT nutartis administracinėje byloje Nr. A602-705/2013, kurioje pateikta nesąžiningumo ir piktnaudžiavimo koncepcija, neatitinka ginčo situacijos, nes: 1. sandoriai, kuriais grindžiama ši teisė, nesudaryti piktnaudžiaujant, priešingai, siekiant išvengti susidariusios situacijos; 2. nenustatyta paties apmokestinamojo asmens sukčiavimo mokesčių srityje; 3. atsižvelgus į objektyvias aplinkybes, neįrodyta, kad apmokestinamasis asmuo (pirkėjas) žinojo arba turėjo žinoti, jog įsigydamas prekes jis dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiekėjo ar kito ūkio subjekto, dalyvaujančio šių tiekimų ar paslaugų grandinės pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu sukčiavimu PVM srityje.

Netgi, jei ir pripažinus, kad Pareiškėjo valdymo organo narys V. V. būtų norėjęs prisidėti arba būtų siekęs ir žinojęs, kad UAB „T1“ nesumokės PVM, jis nebūtų mokėjęs avansinių mokėjimų. Apibrėždamas sąžiningumo sąvoką, Pareiškėjas nurodo, jog CK 1.5 str. 1 dalyje nustatyta, kad civilinių teisinių santykių subjektai, įgyvendindami savo teises ir atlikdami pareigas, privalo veikti pagal teisingumo, protingumo ir sąžiningumo reikalavimus. Pareiškėjas, akcentuodamas, jog civilinėje teisėje galioja sąžiningumo prezumpcija, kuri reiškia, kad kiekvienas asmuo laikomas sąžiningu, jeigu neįrodyta kitaip, atsižvelgdamas į eilę teisiškai reikšmingų aukščiau išdėstytų tarpusavyje susijusių aplinkybių, nurodo, kad šiuo atveju negalima konstatuoti, kad jis piktnaudžiavo žinodamas, jog pardavėjas už tokią ūkinę operaciją nesumokės PVM. Priešingai, kaip nurodo Pareiškėjas, jis dėjo pastangas, siekdamas to išvengti.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjo skundas atmestinas, skundžiamas Inspekcijos 2017-02-01 sprendimas Nr. 69-9 tvirtintinas.

Ginčas byloje yra kilęs dėl Pareiškėjo teisės atskaityti 27228,22 Eur pirkimo PVM pagal UAB „T1“ vardu 2013-03-01–2016-03-31 laikotarpiu išrašytas PVM sąskaitas faktūras ribojimo, mokesčių administratoriui konstatavus, jog Pareiškėjas buvo nesąžiningas, t. y. Pareiškėjas žinojo / galėjo žinoti, jog pardavimo PVM pagal UAB „T1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras nebus sumokėtas į biudžetą. Pareiškėjui apskaičiuota ir nurodyta sumokėti į biudžetą 26868,31 Eur PVM suma (*Kauno AVMI sprendime dėl patikrinimo akto tvirtinimo patikrinimo akte apskaičiuota 27228,22 Eur suma dėl aritmetinių skaičiavimo netikslumų perskaičiuota ir nustatyta 26868,31 Eur PVM suma*). Pareiškėjas su tokia Inspekcijos pozicija nesutinka ir nurodo, kad mokesčių administratorius nepagrįstai konstatavo Pareiškėjo nesąžiningumą. Pareiškėjo direktorius neneigia, jog yra susijęs su UAB „T1“, tačiau pažymi, kad jo veiksmai buvo sąžiningi, t. y. jis, siekdamas išsiaiškinti UAB „T1“ finansinę padėtį, inicijavo nevieną visuotinį neeilinį akcininkų susirinkimą, šiai bendrovei už pervežimus yra mokėjęs avansą, kad būtų atsiskaityta už įsiskolinimus valstybės ar Sodros biudžetams. Pareiškėjo teigimu, Inspekcijos nurodyta LVAT nutartis administracinėje byloje Nr. A602-705/2013, kurioje pateikta nesąžiningumo ir piktnaudžiavimo koncepcija, neatitinka ginčo situacijos.

Pareiškėjas ginčo laikotarpiu iš viso atskaitė 87608,41 Eur pirkimo PVM nuo transporto paslaugų, įsigytų iš UAB „T1“, tačiau mokesčių administratorius apribojo Pareiškėjo teisę tik į 26868,31 Eur dydžio PVM atskaitą, t. y. į tokią sumą, kurios į biudžetą nuo sandorių su Pareiškėju nesumokėjo UAB „T1“.

Nacionaliniai teisės aktai tiesiogiai neįtvirtina sąlygų (atvejų, aplinkybių), kurioms esant apmokestinamojo asmens teisė į PVM atskaitą gali būti ribojama. Todėl apibrėžiant tokias sąlygas, remiantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 288 str. 3 dalimi ir Administracinių bylų teisenos įstatymo 4 straipsnio 3 dalimi, būtina vadovautis 2006-11-28 Tarybos direktyvos 2006/112/EB (kuri iš dalies buvo pakeista Direktyvomis 2006/138/EB, 2007/75/EB, 2008/8/EB, 2008/117/EB, 2009/47/EB, 2009/69/EB, 2009/162/EB, 2010/23/EB, 2010/45/EB, 2010/88/EB) dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – ir Direktyva 2006/112/EB) nuostatomis, tikslais ir juos aiškinant ESTT suformuotomis taisyklėmis. Pavyzdžiui, teisės į PVM atskaitą ribojimą gali pagrįsti Direktyvoje 2006/112/EB pripažintas ir ja siekiamas kovos su galimu mokesčių slėpimu, mokesčių vengimu ir piktnaudžiavimu tikslas (LVAT 2013-02-05 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-705/2013; 2013-10-28 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-1316/2013).

Pareiškėjas vykdė sandorius su pardavėju, nesumokėjusiu pardavimo PVM, todėl taikomos bendros suformuotos teisės į PVM atskaitą taisyklės.

ESTT praktikoje, nagrinėjant bylas dėl teisės į PVM atskaitą ribojimo, vienu iš teisės į PVM atskaitą ribojimo atvejų yra mokesčio mokėtojo nesąžiningumas, t. y. žinojimas arba turėjimas žinoti, kad ūkio subjektas dalyvauja PVM sukčiavime. Apmokestinamojo asmens nesąžiningumas konstatuojamas tuomet, kai sandorių tiekimo grandinėje susiduriama su apgaule atliktais teisei priešingais veiksmais, pavyzdžiui, su klaidingų deklaracijų pateikimu, neteisingų sąskaitų faktūrų išrašymu ar realių sandorių atlikimu turint tikslą nesumokėti iš PVM apmokestinamo sandorio gauto PVM, tai yra tikslingai siekiant pasisavinti PVM („karuselinio sukčiavimo“ atvejis) (žr. ESTT 2006-07-06 sprendimas sujungtose bylose *A. K. ir Recolta Recycling*, C-439/04 ir C-440/04, 2012-06-21 sprendimas sujungtose bylose *M. ir D.*, C-80/11 ir C-142/11, 2012-12-06 sprendimas byloje *Bonik*, C-285/11 ir kt.). Apmokestinamasis asmuo, kuris žinojo arba turėjo žinoti, kad įsigydamas prekes ar paslaugas jis dalyvavo su sukčiavimu PVM srityje susijusiame sandoryje, turi būti laikomas sukčiaujant dalyvaujančiu asmeniu, neatsižvelgiant į tai, ar perparduodamas šias prekes arba panaudodamas paslaugas savo apmokestinamiesiems pardavimo sandoriams jis gauna naudos (žr. minėtą sprendimą byloje *Bonik*, 39 p. ir jame nurodytą praktiką). Taigi apmokestinamojo asmens teisė į PVM atskaitą gali būti paneigta, kai, atsižvelgus į objektyvias aplinkybes, nustatomas paties apmokestinamojo asmens sukčiavimo mokesčių srityje faktas arba įrodoma, kad apmokestinamasis asmuo (pirkėjas) žinojo arba turėjo žinoti, jog įsigydamas prekes jis dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiekėjo ar kito ūkio subjekto, dalyvaujančio šių tiekimų grandinės pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu sukčiavimu PVM srityje, net jeigu toks sandoris formaliai atitinka nustatytus reikalavimus (žr. minėti sprendimas byloje *Bonik*, 38–40 p., sprendimas byloje *K. ir Recolta Recycling*, 56–59 p., sprendimas byloje *M. ir D.*, 45, 46 p.).

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija 2013-02-05 nutartyje administracinėje byloje Nr. A⁶⁰²-705/2013 pažymėjo, kad žinodamas arba turėdamas žinoti, jog įsigydamas prekes ir paslaugas dalyvauja sandoryje, susijusiame su sukčiavimu PVM srityje, pirkėjas elgiasi nesąžiningai ir tampa sukčiaujančio pardavėjo bendrininku, o tai nesuderinama tiek su Lietuvos, tiek su Europos Sąjungos teise, todėl tokio asmens teisė į atskaitą gali būti paneigta. Remdamasi nurodytoje nutartyje išdėstytais argumentais, išplėstinė teisėjų kolegija konstatavo, kad konkrečiu atveju siekiant apriboti prekių ir (ar) paslaugų pirkėjo (apmokestinamojo asmens) teisę į PVM atskaitą pakanka įrodyti jo nesąžiningumą.

Norint paneigti asmens teisę į PVM atskaitą dėl asmens dalyvavimo sandoryje, susijusiame su sukčiavimu PVM srityje, privalu įrodyti, kad prekių tiekėjas ar paslaugų teikėjas sukčiavo PVM, kad prekių tiekimo ar paslaugų teikimo sandoris, iš kurio kylančią

teisę į atskaitą siekiama paneigti, yra susijęs su sukčiavimu PVM, ir kad asmuo, siekiantis pasinaudoti PVM atskaitos teise, įsigydamas prekes ir paslaugas, žinojo / turėjo žinoti apie tai (LVAT 2013-02-05 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-705/2013; 2013-03-19 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-371/2013; 2017-04-03 sprendimas adm. byloje Nr. A-2753-442/2017). Kaip minėta aukščiau, ESTT dėl sąžiningumo koncepcijos pasisako tuomet, kai sandorių tiekimo grandinėje susiduriama su apgaule atliktais priešingais teisei veiksmais, pavyzdžiui, klaidingų ar melagingų deklaracijų pateikimu, neteisingų sąskaitų faktūrų išrašymu, neteisėtu kito asmens PVM mokėtojo kodo naudojimu, realių sandorių sudarymu, siekiant nesumokėti į valstybės biudžetą iš PVM apmokestinamo sandorio gauto PVM. LVAT yra konstatavęs, jog dėl galimų atvejų įvairovės sukčiavimas PVM srityje gali būti konstatuotas tik kiekvienu konkrečiu atveju, ištyrus ir įvertinus visas nustatytas aplinkybes bei turimus įrodymus (LVAT 2013-02-05 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-705/2013). Komisija, atsižvelgdama į tai, kad kova su galimu mokesčių slėpimu, vengimu ir piktnaudžiavimu yra PVM direktyvos pripažįstamas ir siekiamas tikslas, mano, jog sukčiavimas pačia bendriausia prasme mokesčių teisėje (ypatingai PVM srityje) turėtų būti suprantamas plačiau, t. y. kaip sąmoningas bei kryptingas prisidėjimas prie PVM nemokėjimo, o tai gali pasireikšti įvairiomis formomis.

Nagrinėjamoje byloje pakanka surinktų įrodymų ir nustatytų aplinkybių konstatuoti Pareiškėjo nesąžiningumą, t. y. Pareiškėjo žinojimą / galėjimą žinoti, jog pardavimo PVM pagal UAB „T1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras nebus sumokėtas į biudžetą.

Visų pirma, mokestinėje byloje nėra ginčo, jog Pareiškėjas ir UAB „T1“ yra susijusios įmonės per šių įmonių vadovus: Pareiškėjo vadovui V. V. tikrinamuoju laikotarpiu priklausė 92 proc. Pareiškėjo ir 33 proc. BUAB „T1“ akcijų. V. V. dukros D. V. –L. vyras D. L. yra BUAB „T1“ akcininko, transporto vadovo ir atskaitingo asmens T. L., valdančio 33 proc. BUAB „T1“ akcinio kapitalo, brolis. Pareiškėjas pripažįsta, kad abi įmonės taip pat siejo dalis tų pačių darbuotojų, BUAB „T1“ naudojosi Pareiškėjo transporto priemonėmis bei įranga, Pareiškėjas buvo pagrindinis BUAB „T1“ užsakovas ir abi įmonės veiklą vykdė tose pačiose patalpose. Pažymėtina, kad BUAB „T1“ juridinių asmenų registre įregistruota 2013-02-15, nuo 2013-02-21 įregistruota PVM mokėtų registre ir jau 2013-03-01 su Pareiškėju sudarė sutartį dėl transporto paslaugų teikimo. Mokesčių administratorius nustatė, kad BUAB „T1“ neteisingai deklaravo mokėtiną PVM (*duomenys nesutapo su buhalterinės apskaitos duomenimis*), dėl ko mokėtiną į biudžetą PVM 2014 m. ir 2015 m. sumažino 10245,45 Eur, o, mokestinio tyrimo metu pateikusi patikslintas PVM deklaracijas, deklaruoto 10245,45 Eur PVM nesumokėjo. Išanalizavęs BUAB „T1“ finansinius srautus, mokesčių administratorius nustatė, kad šios bendrovės apskaityti grynųjų pinigų likučiai akivaizdžiai reprezentavo galimybę 2015–2016 metais savalaikiai vykdyti mokesčines prievoles (*46980,18 Eur grynųjų piniginių lėšų likutis kasoje 2015-12-31; bendrovės atskaitingų asmenų K. R. nepanaudota avanso suma 2015-12-31 – 48420,73 Eur, T. L. nepanaudota avanso suma 2015-12-31 – 97909,29 Eur, iš viso 142396,16 Eur*), tačiau BUAB „T1“, nors laikotarpiu nuo 2013 m. 03 mėn. iki 2016 m. 03 mėn. pagal išrašytas PVM sąskaitas faktūras už suteiktas paslaugas Pareiškėjui apskaičiavo ir pateiktose PVM deklaracijose deklaravo mokėtiną į biudžetą PVM, tačiau nuo 2014 m. 04 mėn. PVM nemokėjo. Kaip nurodė mokesčių administratorius, iki 2015 m. birželio mėn. lėšos buvo dalinai nurašomos iš bendrovės atsiskaitomųjų sąskaitų bankuose, tačiau skola biudžetui išaugo Pareiškėjui nuo 2015 m. liepos mėn. pradėjus atsiskaitinėti grynaisiais pinigais per atskaitingus asmenis, t. y. siekiant išvengti lėšų nurašymo iš BUAB „T1“ bankuose atidarytų atsiskaitomųjų sąskaitų į Inspekcijos sąskaitą dėl įsiskolinimo biudžetui (*BUAB „T1“ 2016-06-28 mokesstinio tyrimo ataskaitos Nr. FR0686-1416 15 psl.*). Kadangi grynųjų pinigų panaudojimą pagrindžiančių dokumentų BUAB „T1“ nepateikė, mokesčių administratorius konstatavo, kad nepagrįstai panaudotų BUAB „T1“

piniginių lėšų suma daug didesnė už įsiskolinimą biudžetui. Mokestinio tyrimo pabaigoje (2016 m. birželio mėn.) BUAB „T1“ veiklos nevykdė, pajamų nedeklaravo, registruotino ir kito turto, iš kurio įmanomas mokestinių prievolių vykdymo užtikrinimas, mokesčių administratorius nenustatė. Iš nustatytų aplinkybių akivaizdu, kad praktiškai praėjus vieneriems metams po įsteigimo BUAB „T1“ PVM į biudžetą jau nemokėjo, nors bendrovės atskaitingi asmenys tuo pačiu metu disponavo bendrovės pinigėmis lėšomis grynaisiais pinigais. Pareiškėjo direktorius nurodė, jog siekdamas sąžiningos Pareiškėjo ir BUAB „T1“ veiklos dar 2014 m. sausio mėn. iniciavo BUAB „T1“ visuotinį neeilinį akcininkų susirinkimą, siekdamas išsiaiškinti šios bendrovės finansinę padėtį ir siekdamas, kad nebūtų nepriemokų Inspekcijai ir Sodrai (*neeiliniai susirinkimai taip pat įvyko 2014-03-11, 2014-04-14, 2014-12-10, 2015-03-09, 2015-04-27, 2015-05-29*). Iš pateiktų minėtų susirinkimų protokolų kopijų matyti, kad buvo svarstomas tik klausimas – įmonės finansinė padėtis ir pradelsti įsiskolinimai ir nusprendžiama, jog Pareiškėjas sumokės avansą atsiskaityti už pradelstus įsiskolinimus. Taigi darytina išvada, kad Pareiškėjo direktorius, aktyviai dalyvaudamas abiejų bendrovių finansinėje veikloje, žinojo ar turėjo galimybę žinoti apie BUAB „T1“ finansinę padėtį bei tai, kad ši bendrovė nedisponuoja laisvomis pinigėmis lėšomis ir nemoka pardavimo PVM. Tačiau nepaisydamas to, vykdė ūkines operacijas su šia bendrove ir siekė atsiskaityti pirkimo PVM, o nuo 2015 m. liepos mėn. net pradėjo atsiskaitinėti grynaisiais pinigais per BUAB „T1“ atskaitingus asmenis. Kaip minėta, Pareiškėjui, pradėjus vykdyti atsiskaitymus grynaisiais pinigais, mokesčių administratoriui iš BUAB „T1“ sąskaitų buvo apribotas mokestinių prievolių nurašymas.

Komisijos nuomone, ūkio subjekto veiklos (atsiskaitymų) organizavimas tokiu būdu, kai pasirenkama atsiskaitinėti grynaisiais pinigais, o atsiskaitymui su biudžetu (ar Sodra) skiriant tik labai mažą visų išlaidų dalį ar visai jų neskiriant, vertintinas kaip ūkio subjekto sąmoningas bei kryptingas prisidėjimas prie PVM nemokėjimo. Kita vertus, kaip savo praktikoje yra nurodęs LVAT, tais atvejais, kai kontrahentas dėl finansinio neišgalėjimo, nesant jo veiksmuose sukčiavimo, nesumoka į biudžetą PVM, asmens teisė į PVM atskaitą yra nepaneigiama (LVAT 2007-04-02 nutartis adm. b. A⁴³⁸-345/2007). Tačiau visai kitaip vertintinas PVM nesumokėjimas į biudžetą tuo atveju, kai asmuo turi lėšų atsiskaityti su kitais kreditoriais ir / ar sumokėti įmonės atskaitingiems asmenims, tačiau sąmoningai vengia atsiskaityti su biudžetu. Kaip, plėtodamas savo praktiką tokio pobūdžio byloje (*dėl teisės į PVM atskaitą ribojimo*), nurodė LVAT, vien pardavimo PVM nesumokėjimo į biudžetą faktas *per se* (pats savaime) negali būti pagrindu apriboti pirkėjo teisę į PVM atskaitą. Tačiau ši teisė gali ir turi būti paneigta, jei ji buvo įgyta sukčiaujant ar piktnaudžiaujant (2013-02-11 nutartis adm. byloje Nr. A-602-133-13). Atsižvelgus į tai, kad BUAB „T1“, nors ir turėjo piniginių lėšų (gryniesi pinigai pas atskaitingus asmenis), tačiau iš sandorių su Pareiškėju pardavimo PVM į biudžetą nesumokėjo, taip pat įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes dėl Pareiškėjo ir BUAB „T1“ sąsajumo ir Pareiškėjo atsikaitymą su šia bendrove grynaisiais pinigais, žinant (turint galimybę) BUAB „T1“ finansinę padėtį, yra pakankamas pagrindas konstatuoti, kad Pareiškėjas ne tik turėjo realią galimybę žinoti (žinojo), jog BUAB „T1“ nesumokės pardavimo PVM iš sandorių su Pareiškėju, tačiau ir padaryti išvadą, kad Pareiškėjas tokiais veiksmais prisidėjo prie BUAB „T1“ pardavimo PVM nesumokėjimo į biudžetą.

Komisija taip pat atkreipia dėmesį į tai, kad PVM mokamas kiekvienoje civilinės apyvartos stadijoje už įsigyjamas prekes ir paslaugas, o vėliau su šiomis prekėmis ar paslaugomis sukūrus pridėtinę vertę atskaitomas. Tokiu būdu PVM našta tenka galutiniam prekės vartotojui, o ne ekonominę veiklą vykdančioms asmenims. Tačiau, kad ši PVM apmokestinamųjų asmenų atžvilgiu neutrali grandinė veiktų, būtina užtikrinti, kad PVM būtų

sumokamas kiekvienoje civilinės apyvartos stadijoje ir ūkio subjektas turėtų teisę atskaityti būtent tą PVM dalį, kuri buvo sumokėta prieš tai vykusioje civilinės apyvartos stadijoje. Taigi jei ankstesnėje stadijoje PVM nėra sumokamas, nutrūksta PVM sumokėjimo–atskaitymo grandinė ir taip iškreipiama PVM sistemos esmė. Dėl šios priežasties ūkio subjektas, į PVM atskaitą traukdamas PVM sumas ir žinodamas ar turėdamas galimybę žinoti, kad jos nebus sumokėtos, taip pat suvokia, kad nebeatlieka PVM sistemos tarpinės grandies funkcijos, o tiesiog dirbtinai sumažina mokėtiną pardavimo PVM sumą, taip gaudamas mokesstinės naudos. Toks mokesčių mokėtojo elgesys negali būti pripažintas sąžiningu. Todėl konstatuotina, kad mokesčių administratorius įrodė Pareiškėjo nesąžiningumą ir pagrįstai apribojo Pareiškėjo teisę į 26868,31 Eur PVM atskaitą.

Dėl išdėstytų priežasčių darytina išvada, kad Inspekcija tinkamai įvertino mokesstinėje byloje surinktus įrodymus ir priėmė teisėtą bei pagrįstą sprendimą, kuris paliktinas galioti.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2017-02-01 sprendimą Nr. 69-9.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprenddami mokesstinį ginčą (arba mokesstinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti komisijos pirmininkę

Lina Vosylienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius